

Svindlerforetagender, som lokker Folk ved, at Præmierne er ganske smaa i de første Aar, for de unge, medens de vokser kolossalt for de ældre, som saa til sidst opgiver deres Forsikringer, og det hele ender altid med at gaa itu. For at komme en anden Vej ud er det, at Forsikringsmatematikerne beregner en Gennemsnitspræmie, der løber ens i hele Forsikringstiden og i den første Aarrække er større end det Beløb, der svarer til Risikoen, medens den i de senere Aar er mindre. Den første Aarrække er den korteste og den anden langt den længste.

Det er som Følge deraf klart, at Selskaberne ikke i den første Aarrække har Lov til at bruge alle de Præmier, der kommer ind; noget af dem skal gemmes op og forrentes og haves til Disposition i de senere Aar, naar den Præmie, der gaar ind, er mindre, end den i Virkeligheden skulde være. Denne Opsamling af Kapital, eller rettere den Kapital, der derved kommer frem, er, hvad man kalder Præmiereserven, og det er det springende Punkt i ethvert Livsforsikringsselskabs Regnskab, at dette er beregnet paa rette Maade. Til Beregningen af denne Reserve har man en gammel dags Metode, som jeg nævnte før, Nettometoden, og en moderne Metode, som f. Eks. er gennemført af det svenske Forsikringsraads Formand, den fortræffelige Professor Laurin, og som ogsaa er gennemført fint i Finland. Denne Metode kaldes Bruttometoden.

Nettometoden er baseret paa den Fiktion, at Selskabet ikke er sikker paa at faa hele sin Præmie ind fra den forsikrede. Hvis en Mand betaler 100 Kr. i Præmie, bestaar den af to Dele: den saakaldte Nettopræmie, som er beregnet paa at dække Selskabets Forpligtelser overfor den forsikrede, og saa de Tillæg, som er beregnet for Selskabets øvrige Formaal. Nu siger Tilhængerne af Nettometoden — det er altsaa en gammel dags Metode, der i mine Øjne saavel som i de øvrige moderne Forsikringsmatematikers Øjne er aflægs —: Vi maa kun gaa ud fra, at Selskaberne indkasserer Netto-præmien, og indrette os derefter ved Opgørelsen af Præmiereserven. Nu er det ganske klart, at det er en ren Fiktion. Der er ingen Mennesker, der kommer ind i et Livsforsikringsselskabs Kontor og erlægger Nettopræmien og siger: Resten betaler jeg ikke. Han kommer med en 100 Kr. Seddel, saaledes at Tillæget gaar ind med ganske nøjagtig den samme Sikkerhed som Netto-præmien. Derfor hedder det i den moderne Forsikringsmatematik: Vi maa regne med at faa hele Præmien; faar vi ikke den hele,

faar vi sandelig heller ikke Nettopræmien, og saa maa vi indrette Opgørelsesreglerne derefter.

Nu har de, der sværger til Nettometoden, og der er enkelte af dem endnu, efterhaanden som Tiderne ændrede sig, maattet indrømme, at deres Metode duer ikke, den løvner nemlig ikke Forsikringsselskaberne Midler til at drive Forretning for, og det er jo dog nødvendigt af Hensyn til Samfundet bl. a., og saa gaar man en Mellemvej, som man har gjort det i den danske Lovgivning, og tillader Selskaberne at regne med, at noget af dette Tillæg faar de vel nok ind, men ikke det hele. Saa kommer der Strid om, hvor stor en Part man da kan fastsætte som det, Selskabet har Lov til at regne med at faa. Saaledes ligger Forholdene, og deraf fremkommer Stridigheder i de lovgivende Forsamlinger; for Medlemmerne af disse forstaaar selvfølgelig ikke — de Herrer Rigsdagsmænd maa ikke tage mig det ilde op — at vurdere de mange forskellige Forhold, som Forsikringsmatematikerne bruger saa og saa mange Aar til at komme til Bunds i, og om hvilke der er skrevet og stadig skrives utallige lærde Værker.

Nu lagde man, da det skandinaviske Udkast kom frem i Danmark, den modificerede Nettometode til Grund for Loven og gjorde de regulerende Bestemmelser saa stramme, at kun de gamle Selskaber egentlig kunde trives ordentlig under dem, medens de unge, livskraftige Selskaber led i høj Grad derunder. Saa gik der en Aarrække, hvor de yngre Selskaber stadig forsøgte at faa disse Forhold forandret. Den første Lov var gennemført i 1904. Jeg vil gerne her indskyde den Bemærkning, at det skandinaviske Samarbejde den Gang gav sig Udtryk paa den Maade, at vi her i Danmark gennemførte Udkastet omtrent uforandret med alle de urimelige Bestemmelser, mens man i Sverige gik hjem og ændrede derpaa, tog nogle af Bestemmelserne helt bort og mildnede nogle andre; i Norge vedtog man derimod nogle Aar efter en helt anden Lov.

Vi fik altsaa Loven i den egentlige skandinaviske Skikkelse og arbejdede saa for at faa den ændret. Det maatte vi blive ved med i 10 Aar indtil 1914, saa endelig blev der ændret noget ved den; men ikke saaledes, som vi havde ønsket det. Det Forslag, der fremkom den Gang fra Forsikringsraadet, havde til Hensigt at afhjælpe nogle af de alvorligste Skavanker ved Loven, og det saa ud til, at det skulde gaa; men saa kom der en Mand med en Slæde i Vejen i Folketinget. Det var afdøde Folketingsmand Jerichow, som i et